

ஸேயர் தனுக்கத்தா லுணர்ந்து அவைகளிலுமவனை பவ்
வப்படுத்தி இருபெரு மலையினடுவி லவனைத்தின்னி அசரீரி
பாலவன் உயிரிலையை யுணர்ந்து அவனது மருமத்தானம்
களில் சூத்தி ஆக்கொடும்பாதகனைக் கொன்று அசரீரிபி
ண்டையாளப்படி மாயப்பெட்டியை யெடுத்துக்கொண்டு
பொழுது விடிவதன்முன் பாசறைமையயடைந்து பெருமா
ளையும் இனையபெருமானையும் முன்போல இருக்கச்செய்து
அடிமணிந் த மகிழ்த்தனந் வானராதிபனும் விபிஷணனும்
தேவர்களும் வானரர்களும் சந்தோஷமடைந்தார்கள் அசு
ரர்களும் இராவணனும் வருத்தமுற்றனந் இதனை,

துக்கவெண் பிறைவா யமைச்சர்சார லிருவரொடு

தொல்படையை மடியவைத்து

துலையரண் டமுவுபா தலவிலக்கைப் புரிசை

தாளிபட மோதிகைத்தப்

பங்கியெரி மையிரா வணனும் வண்டேழும்

படப்பட னொறுக்கிவைத்துப்

பரவுதர் தண்டிமக னீல்மேகற்குப் பட்டமும்

கட்டி வைத்துத்

தங்குமொரு காளிபலி யிடவைத்து விருவரைத்

சுடமுடியில் வைத்தெழும்பிச்

சரீர்தரு திலத்துவழி யேறிவீ டணன்முதற்

நிலவர்வழி பார்த்திரங்கச்

செங்கனத் தனின்முன்பு போல்வைத்த கைகளிற்

சிறுபறை முழக்கியருளே.

சீர்த்திபுனை கின்றதிரி கேதாவறு மந்தனே

சிறுபறை முழக்கியருளே.

என்பநுணர்ந்த

உ-வது.

வசந்தக்கிரகண டராக்கிரமம்.

புரையுழை முனத்தனும் பூவையுழை கிறைப்பித்தா
னிரைகட னவென்க வெழிற்னை விடுத்தான்வரும்
விதிரைகி மேலமேவார் விபுதனே முதலாயின
கருடன் வசந்தத்தந்த கந்தரனாகன் போற்றி.

(இ-ள்.) காமாதி குற்றங்கள் குடியிருக்கு மனத்தினு
தித் திருமகளைச் கிறைவைத்த ராவணன் அகைனையுடைய
கடனெயினதான இலங்கையை விடுத்து யமபுரமடையும்
வண்ணம் அழகிய அம்புவிடுத்த பெருமாள் கட்டினையின்
வண்ணம் மணம்பொருந்திய சமலமலர்மிசை விற்றிருக்
கும் பிரமதேவன் முதலிய தேவர்களுடன் வசந்தனைக்
கொண்டுவந்த ஆஞ்சனேயரது திருவடிகட்கு நமஸ்காரம்,
என்றவாறு.

விவரம்.

இருபத்தொன்பதாவது பராக்கிரமத்தி னுரைத்த
வண்ணம் மயூராகரன் ஞாநியவர்களை நாசஞ்செய்த வீர
நீர பராக்கிரமராஜை ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்த ராவண
சங்கராஞ்செய்து பிராட்டியை மீட்டுத் தீயிற்றுகளிப்பித்து
விபீஷணருக்கு ஸங்காதிபத்திய மளித்துப் பிரமாதிகேவ
ரார் தாதிக்கப்பட்டு விளங்கிய ஸ்ரீராமச்சந்திர ஸூர்த்தி
யானவர் பிராட்டியுடனும் இளைப்பெருமாளுடனும் மற்
றைய வர்ணவீரருடனுங் புஷ்பகவிமானத்தி லேறவான்
எழுந்தருளிய காலத்துச் சக்கிரீவமகாராசனீய பார்த்து
வானராதிபனே அனைவரும் வந்திருக்கின்றார்களோ என்ற
கேட்டான். அதுகேட்ட தீயிற்றிறந்த சக்கிரீவமன்ன

வன் பெருமாள் திருவுருகளை வணங்கி வசந்தனென்பவ
னொருவானாயிரனை உன்றி யுள்வெர்களைவரும் வந்திருக்
கின்றார்கள் என்றதற்குப் பெருமாள் அவன் மிான்டைய
னென்னியிபிஷணர் கும்பக்ருணாற்றிலதமாக இடப்பட்டு
அழிந்துபோயினனென்றனர் அதுகேட்ட பகவாவு புன்ன
கையுடன் ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து மாருதி நீ அவ்வசந்
தனை யமராசனிடம் சென்று கேட்டு மீட்டுக்கொண்டுவர்
அவனை நீயைத்த வறுகிறவரைக்கும் யானிவ்விடத்தி
லேயே இருப்பேனென்றனர்.

அதனைக்கேட்ட ஆஞ்சனேயர் இன்றே அபோத்தியா
புரியடையவேண்டிய எம்பெருமான் என்னையொரு பொரு
ளாக மதித்திதனைக் கட்டளைப்பட்டனரென்று விரைந்து
பூரீபெருமானடிமலர்களை வணங்கி அண்டகோளகையுமுடு
ருவத்தக்க ஒரு பெரிய திருவுருமெய்தி ஒரே பாய்ச்ச
லாக யமபுரமடைந்து யமனை நோக்கி வசந்தனைத் தருக
வென்ன வவன் வசந்தனிவரு வந்திலனென்று கூறினான்
உடனே அந்த யனைத் தமது வாலினாலொரு சுற்றுச்
சுற்றி யெடுத்துக்கொண்டு சுவாக்கத்தையடைந்து இந்திர
னைப்பார்த்து வசந்தனைத் தருக என்ன அன்னாழிம் வசந்த
னிவரு வந்திலனென்றுரைக்க அவ்விந்திரனையும் யமனு
டன் வாலிலிறுக்கிக் கட்டி அங்குநின்றும் ஒரேபாய்ச்ச
லாகப் பிரமலோகமடைந்து பிரமனைக்கண்டு வசந்தனைத்
தருதியென அன்னாழிம் வசந்தனிவரு வந்திலனென்ன
அப்பிரமனையும் இந்திரனுடன் வாலிற்பின்னி யிழுத்துக்
கொண்டு ஒரேபாய்ச்சலாக வைகுண்டமடைந்து அங்கி

குந்த வசந்தனை வருகவென வழைத்துப் புகித்துக்
கொண்டு ஓரேபாய்ச்சலாக சுவாமியெதிரே பெய்தி வாரை
நெகிழ்த்தி யாவரையும் நிரித்து வசந்தனைக் காட்ட வசந்
தன் வானரவுருவுடன் பெருமானையும் சுக்கிரீவமகாராச
னையும் வணங்கினான் பெருமானும் சுக்கிரீவமகாராசனுஞ்
சந்தோஷமடைந்தார்கள். பிரமாதீதேவர்கள் பகவானை
வணங்கி பொப்புமுயர்வுமற்ற ஆஞ்சனேயரது பராக்ரீர
மத்துக்கு மெச்சி அங்குமின்துந் தம்முலகடைந்தனர்.
பெருமானும் ஆஞ்சனேயரை மிகவும் புகழ்ந்தவருடன்
புஷ்பகலிமான மிவர்த்து தேவர்கள் மலர்மாரி பொழியச்
சென்றனர். இதனை,

தடியேற் கரத்துச்சுமனை வசந்தனைக் காட்டென

வாலினிற் சுருக்கித்

தலையிற் திரண்ட தேடியவன்றனை யஞ்சமன்ற

னோமிடன் சுருக்கிப்

படிகான் மறையோன் புவிதேடிச் சமனிக்

திரனோ டவனையுமப்

படியே சுருக்கிய நிருக்கேள்வன் பதத்துளானை

யெதிரார் தேத்தித்

தடியே நிகும்பி யவரவரைத் தொல்லைப்பதியி

லிருத்தி முன்னாட்

கடிரெழுந்து வருளு சனகன் தோகை

போலப் புட்பகத்தின்

அடியே. வசந்தர் தனைக் கொளர்ந்த

வரசேசிற்றில் கைதயேலே

ஆனகா திரிசேத் திரவீச வதுமா

நிற்றில் கைதயேலே.

என்பதனாறுணர்க.

புக - வது.

பரதராஷண பராக்கிரமம்.

வீழியா யனினசொல்லால் வெஞ்சரம் குழருமண்ணக்
ஏழியான் டிரட்டிக்கால் மேருான் வருவென்னு
வாறியா தாகச்சொன்ன வந்தினத்தமலன் றந்த
வாழியார் பரதற்காத்த வனுமன்று னகத்துவைப்பாம்.

(இ-ள்.) வீழிப்பழமணிய அதரத்தினையுடைய அண்ண
பான கைகேசியின் வாய்மொழியால் பதினாண்டு வருட
காலம் கொடியவனத்தில் வாசஞ்செய்வதற்கவும் அந்நா
ளின் முடிவில் வருவதாகவும் உறுதியாகவுரைத்த அத்தி
னத்தில் ராமபிரானால் கொடுத்தனுப்பப்பட்ட கணையாழி
யைப் பரதனிட மளித்துப் பரதாழ்வானியிரைக் காத்த
ஆஞ்சனேயரது திருவடிகளை யுகத்துள் வைத்துத் துதிப்
போமாக, எ-று.

விவரம்.

முப்பதாவது பராக்கிரமத்தி லுரைத்தபடி வசந்தனை
யழைத்துவந்த ஆஞ்சனேயரையு முடனேற்றிக்கொண்டு
புஷ்பதலிமானத்தில் அயோத்தியை யுத்தேசித்து வருகிற
பகவான் சேதுமுதலிய உத்தமதீர்த்த விசேஷங்களைப்பெல்
லாம் பிராட்டியாருக்குக் காட்டிக்கொண்டே சித்திரகூட
நோக்கி வருங்காலத்தில் இவரதுவருகையை ஞானதிருவடிக
டியாலுணர்ந்த பரத்துவாசமுனிவன் தண்டகமண்டலங்க
ளுடனெதிரெய்தி ஆசிகுறி யழிபய தமநாச்சிரமத்தில்

உச்சு மாருதி விஜயமென்னும்

ஏழுந்தருளிப் போகும்வண்ணம், கேட்டுக் கொண்டதற்
கிணங்கி, புஷ்பகத்தை பரத்துவாச் சூச்சிரமத்தி லிறங்க
வருளி மாருதியே, வருகிவென ஆஞ்சனேபரை விளித்து
நீ அயோத்திக்குச் சென்று எனது வருகையைப்பரதனுக்
குக்கூழி பவனை மாணத்தினின்றும் துடித்து வினாந்து வரு
வாபாகவென்று தங்கணியாழி மோதிரத்தை யுளித்து
விடுத்தனர் இவரும் சணியாழியை யடிபணிந்து பெற்று
விரைந்து மேலெழுந்து ஒரேபாய்ச்சலாக அயோத்தியை
யடைந்து, அக்கினியை வலம்வரும் பரதாழ்வானைக் கண்டு
வந்தனர் ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி என்று கூறிநின்றனர்.
அந்தச் சமயத்தில் பரதாழ்வானே எண்குரிய தந்தையுந்
தாயுந் தெய்வமுமான ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி முன்னு
ரைத்தநாளில் வரவிட்டான் பான் அக்கினியிற் புருந்து
உயிரை விடுகின்றேனென்று பிரதிக்கினை செய்துக்கொண்
டேன். அந்த சங்கற்பப்படி திக்குழிக் கிவ்விடலை விரை
யாக்குவதையிடுத்து சமமாயிருப்பதிற் பயனில்லையென்று
துணிந்து சத்துருக்களை மூராராசாலைவப் பார்த்து இளை
யோய் நம்பெருந்தகை இன்னம் வந்திலன் ஆதலின் நீ
இந்நாள்முதல் இந்நாட்டை முறைசெலுத்துதி யான் திக்
குழியின்வழி விண்ணிலகம் புருகின்றேன் விரைபிற்றீய
மைப்பாக வென்றனன் அதுகேட்ட சத்துருக்கினர் எளி
இரங்கிப்பின் துணிந்து தீயமைத்தனர்.

தீயமைத்ததை யுணர்ந்த பரதர் நீராடி நிபமமுடித்து
அன்னையரைக் கண்டடி பணிந்து தீயின்முழுது யுயிர்பி

டத்துணிந்து கெல்வதைக் கூறத்தாம் அன்றோ எரிவி
 னாடப்பட்ட துறம்புமாலையென மூகம்புலிந்தி ஆவோ
 மகனே நின்னைப் பிரிந்தெவ்வனம் இருப்பேம் ராகவன்
 விரைந்தி வருவன் என்று பலவாறு கூறியும் கேளாது
 மாளக்கொண்ட நியமத்தை நிறைவேற்றுகின்றே னென்று
 திக்குழியடைந்து இருகரங்களாலும் ஐகற்பதியான ஸ்ரீ
 ராமபிரானை வணங்கி ஐயனே குறித்ததினத்தில் தேவரீர்
 வராவியில் யானெரி புருஷனென்று கூறியபடி செய்கின்
 றேனென்றுகூறி யக்கினியை வலம்வீருந் தருணத்தி லெய்
 திய வாஞ்சனேயர், வந்தனர் ராமச்சந்திரரென்று கூறிக்
 கணையாழியை யளித்தனர் ஆஞ்சனேயர் இன்னமொரு
 நியமிஷநேரம் வசாதிருப்பரேவு பாதருடகிற் தீக்கிரையாகும்
 இவ்வாறு புரிதற்குப் பிறரால் ஆகாதென்பது தின்னம்
 இவ்வரிய செயலினை ஆஞ்சனேயர் செய்தது பிராமண
 வேஷத்துடனேயன்றி வாணரவேஷத்துட னன்றும்.

மறையவனுருவுட னெதிரில் நின்று வந்தனர் ஸ்ரீராம
 ரென்று கூறிய மாருதியை யின்னதன்மையரென் றுண
 ராத பாதனாதியர் நனியியந்து வரலாறுமுழுவதும் கேட்
 மெனாந்து சுயவுருவியையும் காட்டச் செய்து கண்டு
 மகிழ்ந்து விடையளிக்கவுடனே மீண்டு சித்திரகூடத்திலெ
 ழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமரைச் சென்று கண்டு நடந்
 தனவற்றை யுரைத்துரைத்தனர் அதிக விடைவில் அபேரத்
 தியையுடைந்து பாதரை ரக்ஷித்தல் பிறரை பாக்கிரமத்
 தவராத னுண்மையை யுய்த்துணர்க. இதனை . . .

இன்றுகம்பதி உருதுமூன் மாருதி யான்டைச்
சென்று திதின்மை செட்டியத் தியவித்தினையோன்
நின்றகீர்மையு நினைவுகிதேர்த்தெம்மி னேர்தல்
கன்றறனாவதுன் மோதிரம் கைக்கெரிந் நடத்தான்.

தந்தை வேகலும் தனதுகாயவுந் தணிச்சிலையின்
மூத்துசாயகக் கடுமையு முற்பட முடுகிக்
கிந்தைபின்வரச் செல்பவன் குகற்குமச் சேயோன்
வந்தராசகம் கூறிமேல் வான்வழி போனான்.

ஐயன் வந்தன னூரியன் வந்தான்
மெய்யின் மெய்யினை னின்ற்பிர்வீடினான்
உய்யு மேயவ னென்றனைத் துட்டிகாக்
ஷெயினு லெரி பைக்கெரி யாக்கினான். என்பனவாநியா னுணர்க

விமகீர்வபங்க ப்ராக்கிரமம்.

தீயென வெள்ளிருஞ்சென்னி யிடும்பனைச் செறிந்தார்த் தின்னும்
வாயினையுடைய பொல்லாப் பகன்றனை வதைத்த நீர்த்திச்
சேயென வுலகக் கூறுஞ் செழுங்கதை விமகுற்றல்
எய்யென வடக்கியாண்ட மாருதி யிருதாள் போற்றி.

(இ-ள்.) தீயையொப்ப விளங்குத் தலைரோமத்தினையு
டைய இடும்பனையும் தன்வினதிரில் வந்தாரைத் தட்டின்
றித் தின்னும். வாயினையுடைய பொல்லாத பகனையும்
கொன்ற நீர்த்தியினை யுடையவனாக உலகங்கூறுஞ் செழு
மைவாய்ந்த தண்டாயுதத்தினை யுடைய, விமனது' வண்
மையை விரைவாக வடக்கி, அனனைத் தனத்தினையவனாக
வாண்ட ஆஞ்சனையரது உபயோகஞ் சிறந்தங்களைத் துறிக்
கின்றான், என்று.

விவரிம்.

பிரசித்திபெற்ற சந்தனுமரபில் வந்த பாண்டிசுமாரர்
களான பாண்டவர்களும் திருகராட்டிர குமாரர்களான
துரியோதனாதியரும் ஒருவரோடொருவர் பலகத்து அவ்
தினபுரியில்கூடந்த வஞ்சச்சூதில் நாடுநகரங்களை யிழந்து
பன்னிரண்டு வருஷம் வணவாசமும் ஒருவருஷம் அக்ரூத
வாசமுமாகக் கழித்துவருவதற்கு ஏற்படுத்திய ஐயமணப்
படி' வனத்தினைப் பாண்டவர்களும் நாட்டினைத் துரியோத
னாதிகளும் அடைந்து காலம்போக்கி வருங்காலத்தில் தாம்

யமென்னும் வனத்தில் பாண்டவர்கள் வாசஞ்செய்யுங்
காலத்தில் இவர்களுடன் வனமுடைந்திருந்த திரௌபதா
தேவி ஒருநினைம் வனவாசியரான முனிவர் மடந்தையரு
டன் ஒருபேராற்றி வீராடினாள் வீராடினாள் அவ்வாற்றங்
கரையில் விழுந்த ஒரு புஷ்பத்தினைக்கண்டு விரைந்தெ
டுத்து அதனழகையும் நிறத்தையும் மணத்தையும் கண்டு
வியப்புற்று இஃதுதெந்த நாட்டுமலர், பலவகை நறுமலர்
களை நாங்கண்டுளோம் அவற்றுள்ளெவையிலுமில்மலர் சேர்ந்
ததாகத் தோற்றவில்லை, நறுமணமும் பேரழகும் பொருந்
திய இம்மலரினைப் புதியதாக நாடுமவ்வாற்றடைவது எண்
ணிப கருமங்களை முடிக்கவல்ல பார்த்தனைப் பார்த்ததித்
தால் ஒருவேளை கொண்டுவந்து கொடுக்கலாம் ஆனால்
மன்னவனே இப்பொழுது திங்கில்லை பாசபதாஸ்திரம்பெ
றப் பசுபதியைக் குறித்து அநீதவம்புரியப் போயினன்.
நமது காதலரான தர்மரோ எதிலும் விருப்பமுற்றவர்
நாமிதனை யுரைத்தால் நடுங்கிப் பரிகழிப்பர். மற்றைய
நஞ்சு சகாதேவர்களைச் சகாதேவன் ஞானிகளையொப்ப
விருப்பு வெறுப்பின்றி நடப்போன் நம்முடைய சொல்
லைப் பொருட்படுத்தான், நஞ்சுலனே ஆளழகன்தான் இந்நீக்
கட்டும் வீமசேனரிடங் கூறினால் ஒருவேளை சாதித்துத்
தருவர் நம்முடைய சொல்லில் மிஞ்ந்தாக்கண்ணிய முடை
யவர் அவரை கப்படிபாவதஸ்திரைக் கண்டு எமதாஸையைக்
கூறி இவ்வுலரைப் புதியதாக அழைப்பித்துப் பார்ப்பதே
சரி, இவ்விஷயம் ராஜரிஷியான தருமருக்குத் தெரியப்படா
தென்று நீரும் அஞ்செய்து அப்பழைய பூவுடன் வீமசே

ஆன் இருக்கும் இடத்தைப் படைத்து இரகசியமாக இவ்
வழியை மலரினை விரும்பினேன் என்கின்ற தம்மைத்
தவிர வெவ்வேறு தரப்போகின்றனரென்று காதலவோ
டிய கருங்கடல் செப்பவாய் மாதா திரிபைத் திறி
அவன் மொழியைக் கேட்ட மீமராசன் அவன் கொண்டு
வந்த அப்பூவினை இப்பூவினை லெடுத்தென்றதென்று தேடிப்
பார்த்துக்கொண்டுவந்துகொடுப்பதாகச் சமாதானங்கூறித்
தண்டமென்று மாயுதமொன்றை மாத்திரம் கையிலெடுத்
துக்கொண்டு ரோமசமுனிவனால் குபேரநகரத்தி லப்பூவுள்
தென்றறிந்து ஆற்றங்கரையை யடைந்து இவ்வாற்றங்
கரைவழியே சென்றால் இப்பூவினை மிகவுடைய இடத்தினை
யடையலர்மென விரைந்தவ்வாற்றங்கரைவழியாகக் சென்
றான். அனேகம் யோசனை துரத்தை உரைநொடிப்பெர்
முதிந்தடீது செல்லும் மீமராசன் வளைய வொரு
வாழைவனத்தினுட்புகுந்து செல்லவேண்டியவனாகிச் செல்
லுங்கால் அவ்வன் காவலனை அகர்பலர் தடைபுரிய
வவர்களை வதைத்துச் சிக்கநாதத்துடன் விரைவாக இவன்
செல்லும் வேகத்தினால் வேர்பறிந்தோடு மாங்கள் அரசர்
கண்முன்னே செல்லுமலங்கார சூனியங்களை யொப்பவரு
தலை யச்சோலிக்குள் அருந்தவநிலையில் வாசிஞ்செய்யும்
ஆஞ்சனேயரானவர் கண்டு இவ்வளவு வீரமும் தீரமு
முள்ள இவன்யாவன் தேவதே அல்லன் அகரனே அல்
லன் மனிதனிக் கெய்தப்பெறுன் காண்பதற்கு மனித
தோற்றமாகவே இருக்கின்றான். இவன் யாவனயினுமா
ருக இவன் நாமிருக்குஞ் சோலையுளேன் வந்தான் சிறிது

உன்மை புடையவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவனது வன்மையை நன்குதவாலினால் போமெனத் தமதுவாலினால் அவ்வழியே நீளவிர்த்திருந்தனர்.

விரைந்து மலர்நாடி வந்தமாருதி மாருதியின் வால்க் கண்டு சீ, புல்லியகுரங்கின் வாலையோ கடந்து செல்வது எந்தப் பிராணியையுந் தாண்டுவது உசிதமன்றும். இவ்வளவு நீளமாக வாலினையிடுத்த குரங்கெங்கே பென்று சிறிதுநின்று பார்த்து ஆஞ்சனையரைக் கண்டு அடா குரங்கே வாலையெடுத்து ஸீழிவிடேன்று கூறினான். இவன் வாய்மொழியை பொருசிறிதும் ஸகியஞ்செய்யாமல் அவர் இருந்தனர் ஈடனே லீமன் இப்பெருங்குரங்கு பெருங்கருவழியுடையது இதுவாலையெடாது இந்தக்குரங்கு வாலை நாமே யெடுத்து அப்புறத்திற் றள்ளிப் போவோமென மலையைய தண்டத்தால் ஆஞ்சனையரது வலைப்புரட்டிப் பார்த்தான் அவ்வாலிலுள்ள ஒரு சிறுரோமமும் அசையாமையென்று கடுங்கோபங்கொண்டு தனது பராக்கிரமங்கொண்டெல்லா நீனைத்து யானிப்பொழுது ஒரு குரங்கின் வாலினால் அசைக்க முடியாதவனானால் என் விரமென்னுஞ் சீசீ நான் நஞ்சுய்க் கதையைப் பிடித்து வாலினால் புரட்டி யிருக்கமாட்டேன் என்றுகப் புரட்டிப் பார்த்தினன்றேன் அனையவியலியே என்று வேசாறினதுகுரங்கன்றா யிருக்க லாம் ஒருவேளை வாய்குமாரனும் அஞ்சலி குமாசனுமான அனுமானே அனுமானனால் நான்வாடிமலர்களை வணங்கு வேன் இத்த உண்மையை எவ்வாற்றுவது மிகையும்த

அனுமத் பராக்கிரமம். . . ௨௫௩

புரட்டியெறியும் வலியு எனது கைகள் ஒரு குரங்கின்
வாலின் அகையாது காம் கிமது வரலாற்றின் ஒருவாறு
கூறி இக்ஞாங்கின் அறிந்துகொள்ளலாம் இதனைக்காட்டி
ஆம் வியாயம் வேறென்றியின்றும் என்று தனது மனதி
னுள் நினைத்து ஆஞ்சனையர் கெட்டுக்கிவண்ணிழ் யான்
மாருத தேவனுன் வாயுபதவாணைத் தந்தையாகக்கொண்டு
மாருதியென டிலகங்குற நின்றும் கெவலமாகிய புன்ருங்
கின் வாலைப்புரட்டித் ஆற்றலில்லாதவனாக ஆனதாச்சிரி
யம் எனது தமயனாய் முன்னுத்ததில் ஸ்ரீராமச்சந்திரருட
னிருந்த மாருதியை மனப்பலசான் பென்பார்கள் அவர்
இச்சிறிய வுருவினராக கிரார் இவ்வேந்த வணரமோ
அவ்வாஞ்சனையரே ஓடிவெனை விட்டுருவத்துடன் வந்தி
ருக்கின்றோர் அவரானால் அடிமணிமேன் உண்மைகளாகக்
கில்லைய என்றரைந்து கூறினான்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட ஆஞ்சனையர் தீமது மணி
வாயைத் திறந்து மனிடனின் என்னெதிரில் வருதி
பென்றனர் அபகம்பழித்தேடி வீமராசன் திடுக்கிட்டிக்
குரங்கென்று நினைத்தாரா குரங்கு பேசுமோ பேசாதே
பேச்சிலும் கெம்பிரமுடி அழகுநடைத்து கிடக்கின்றதே
இனி இதனைக் குரங்கென்றவந்தேய் கட்டிங்கு நிற்கப்ப
டாது ஒருவேளை இவ்வனதேவனையோ என்ன ஆச்சரியம்
என்று கருதிக்கொண்டே எதிரே சென்றனன்.

சென்றவுடன் மாருதி மனிதர்வாப்பெறா விவ்வனத்
தில்வந்த சின்வரலாறென்றே நின்றந்தையை வாயுதேவ

மேன்றும் முன்னிகத்திலிருந்த அனுமார் நினக்குத் தமையுனென்றக் கூறினையே ஆந்த வரலாற்றினைக் கூறவாயாலுல் நினக்குவழி கடைக்கும்போதற்கு இன்றேல் நீ வந்த வழியே திரும்பிப். பேசுவேண்டியவனாவாய் என்றனர் அதுகேட்ட மாருதிபான மீமசேனன் தன் வரலாற்றினை இவ்வாறு கூறினான் எவ்வாறெனின்.

நின்றிருப்பத்தின் வண்ணம் என்வரலாற்றினை யுரைக்கின்றேன், யான் சந்திரவங்கிக் வரசனான பாண்டுவின் மணியான குந்திதேவியின்பால் வாயுபுகவாளைப் பிதாவாகக்கொண்டு பிறந்தவன் என்பெயர் மீமன் என் சகோதரர்கள் நால்வர், ஸூத்தவன்மெயர் புதிஷ்டிரன் இவன் குந்தி தேவியினிடம் தருமதேவதைபை சூதாரமாகக் கொண்டு பிறந்தவன் என்னினையவன் பெயர் அர்ச்சுனன், இந்திரனைப் பிதாவாகக்கொண்டு குந்திதேவியினிடம் பிறந்தவன் பாண்டிராசாவின் மற்றொரு மணியான மத்திரா தேவியிடம் தேவவைத்தியர்களான அசவினி தேவர்களை யாநாரமாடிக்கொண்டு பிறந்தவர்கள் இரட்டையர்களான நகுல சகாதேவர்கள், இவர்களும் எனது சகோதரர்கள் ஆக எங்களை ஹர்களையும் உலகினர் பஞ்சபாண்டவரென்று கூறவர் என்றான் இதுகேட்ட ஆஞ்சனேயர் பாண்டிராசாவின் வழியாக நீங்கள் பிறக்காமல் தேவர்கள் வழியாகப் பிறத்தற்கு நடந்த விஷயமென்ன? விளக்கச் சொல்லும் என்றனர்.

அதுகேட்ட ழீமன் வானீரமே என்றந்தபாசு
பாண்டியும் அவன் தமையான திருதராட்டிரனும் சகோ
தரர்கள் இவர்களில் திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருடன் பிற
விக்குருடனானும் பெலமுழறிவுமுடையவன் அவனையாச
னாகி என் தந்தை சேனாபதியும் இளவரசுமாக இருந்து
இராச்சியம் நடத்திவந்தனர். அவர்கட்குத் தந்தையின்
பிஷ்மர் திருதராட்டிரனுக்கு கார்தாரராக குமாரியான
கார்தாரியையும் பாண்டியிற்கு குந்தியையும் மத்திராவை
யும்மணம்புரிவித்திவைத்தனர் இருமணியிருடன் எந்தை
ஒரு வசந்தகாலத்தில் வனசஞ்சாரஞ் செய்து வேட்டையி
லொரு புணர்ச்சியிலிருந்தழாநீ ஆலோசனையின்றி அம்
பெய்து கொன்றனர் உயிர்விடுவான் கீழியுமுமானது
ஒரு முனியினருவாகித் தவசிகள் பலவுருவங்களைக் கொள்
ளுவரென்பதையும் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடியிருக்கும்
காலத்தில் எந்தவுயிரையும் சொல்லப்பட்ட தென்பதையு
மறிந்தும் நான் இப்பத்தை டிடை யிற்கெடுத்தமையானுன்
னைச் சபிக்கின்றேன் அதாவது நீநின்மணியைரைச் சேருங்
காலத்திறந்தொழிதி என்று இதுவனஞ் சாபங்கூறி முனி
வன் விழுந்திறந்தனை இச்சாபமொழி கேட்ட எந்தை
மணம்வருத்திப் பிரதிசாபமான அதுக்கிரகத்தைப் பெறு
முன்னார் முனிவனிறந்தான் ஆதலினினை நாம் மணியிப
னோடு நாட்டிற்செடிக் குழைப்பதினும் நாட்டில் நவம்புரி
தலே நலமெனக்கருதி மணியிரிருவருடன் வனமுடைந்து
முனிவரோடு கலந்து வனவாசியாக விருந்தனர் இருந்த
காலத்தில் புத்திரப்பிப் பில்லாதார்க்குச் சவர்க்கமின்றென்

உருக மாருதி விஜயமென்னும்

நீரும் புத்திரர்களைப் பவையியாகவும் பேரலாமென்னு நான்
 முறையில் நினைவுண்டாகி என்னல் னையப் பூர்த்து நானே
 முனிவுணிபு சாபத்தினால் உங்களிடத்திற் புத்திரோற்
 பத்திசெய்யக்கூடா தவனாக விருக்கின்றேன் புத்திரனில்லீ
 தாருக்கோ நற்கதிகிட்டாது ஆதலினால் நீ தர்மசந்தானம்
 சம்பாதிக்கக்கடவை என்னனுமதியினால் நீ மற்றொருவ
 னைப் புணர்ந்துண்டாக்கும் பிள்ளை என் னென்றையெனவும்
 அவனுலெனக்கு நற்கதியுண்டென்றும் பலதின்ம் என்
 னன்னையிடங்கூறி யவன்மனதை வசப்படுத்திய பின்னர்
 அன்னை பாண்டராசனைப் பார்த்து யான் எந்தந்த கிர
 கத்தில் கன்னிநையாக விருந்ததாலத்தில் சிறந்த மகரிஷி
 யான துருவாசருக்குச் சிலகாலந் தொண்டெய்தேன் அவ்
 வுத்தமரெனக்கொரு மகாமந்திரத்தினை யுமதேசஞ்செய்து
 சென்றனர் அம்மகா மந்திரத்தினை பெந்தத் தேவனையுத்
 தேசித்தேனுஞ் செபித்தாலத் தேவனுடனே தோன்றி புத்
 திரதானஞ் செய்வானென்று கூறியுள்ளார் உம்முடைய
 திருத்தியினிமித்தம் யானும்மந்திர வதியாகப் புத்திரோற்
 பத்தியை யுண்டாக்குகிறேனென்று கூறினான் அம்மொழி
 கேட்ட இவம்மையன் ஞாலமகிழ்ந்து அவ்வாறேசெய்யென்
 றனர் என்னன்னபான சூந்தி அம்மந்திர செய்க்தால்
 தருமதேவன்தைய யழைத்துச் சேர்ந்து தருமனையும் வாயு
 தேவனையழைத்துச் சேர்ந்து என்னையும் இந்திரனையழைத்
 துச் சேர்ந்து அருச்சுனனையும் பெற்றனள் மூன்று மக்க
 ளைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற எந்தை எனது சிற்றனனைக்கு மந்த
 மந்திரத்தை யுபதேசிப்பித்தனர் அவள் அசுவினிதேவர்

தனை யந்த மந்திரத்தினை லைத்துப் புணர்ந்து நகுலகா
 தேவர்களை இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பெற்றாள் இங்
 னம் துவர்களைப் பெற்றபின்னை யெந்தை சிலகாலமிருந்து
 ஒரு வுசந்தகாலத்திற் சாபத்தினை மறந்து சிற்றன்னை யுடன்
 சேர்ந்து மாணமடைந்தன மரணமடைந்த எந்தையுடன்
 எமது சிற்றன்னையும் உட்கட்டையேறி விண்ணுலகெய்
 தினள் இறந்தவர்களைக் கீழ்க்கட்டையிவனை ந்தையும் ரிஷிப்
 பெருங்கொன்னும் முனிவர் எங்களைக்கொண்டு கூத்தி ஏங்
 களை யன்னையுடன் எங்கள் பாம்புடனான பிஷ்மரிட்டு
 சேர்த்தனர்எங்கள் பெரிது தந்தைக்குத்திரியோதனன்முத
 லாக நூறுபேர் பிள்ளைகள் ஷுவர்கள் நூற்றுவர்கள் நான்க
 னைந்துபேர் எங்களைப் பாண்டவர்களெனவும் அவர்களைக்
 கவுரவர்களெனவும் உலகினர் கூறுவர். பாண்டவ தெளர
 வர்களான நான்கள் வெகுதாலம் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்
 தேமம் எங்களிலொருவனான திருமுனை இளவரசனாக வெங்
 கள் பூட்டன் செய்தது கரணமாக விரோத மேற்பட்டுக்
 கடைசியாகத் தருமனைத் தனியே காண்டவப்பிரஸ்தமென்
 னுமொரு அநாகரிக பூமியிற்சென்று சேர்ந்து வாழும்வன்
 ணம் ஏற்பாடாயவண்ணம் அங்குஞ்சென்று காட்டைத்
 திருத்தி நாடாக்கி ஒருபெரிய நகரமமைத்து அதற்கெந்தி
 ரப் பிரஸ்தமெனப் பெயரிட்டு மகாராஜாக்களை வென்று
 மகராச சார்வபௌமனாகித் தருமராசன் முடிசூடி யர
 சாண்டதாலத்திற் நடத்திய தாஜரூபமென்னும் யுகத்துக்
 கழைப்பிக்கப் பட்டுவந்து சீதிகள் செல்வப் பொலிவைக்
 கண்டு பொருமையுற்ற துரியோதனன் தன்னுக்குக்

சென்று தராலோசனை செய்து புதிதாகத்தட்டிய சபா
மண்டபத்தின் பிரகற்பிரவேசத்துக் கழைப்பதுபோல எங்
களைப்பழைப்பித்து தனது மாமனான சருனியைக் கொண்டு
தருமராசனுடன் மாயச்சூதாடுவதில் ஆடிப் குதின்வழி
நாடுநகரங்களைக் கைப்பற்றிக் கடைசிவாசுப் பன்னிராண்டு
வருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அக்கிபாதவாசமுஞ்
செய்து வந்தார் பழைப்படி நாடுநகரங்களைக் கொடுத்தது
விடும்படி பொதுஜன முன்னிலையி லேற்பாடு செய்தபடி
நாங்கள் நாடுநகரங்களை எதிரிகளையுடம் விடுத்து எங்களைவ
ராலும் மணந்து கொள்ளப்பட்ட திரௌபதியென்னும்
மாதடன் வனவாசிகளாக இருக்கின்றோம் நாங்கள் வாசஞ்
செய்யும் வனத்தினடுவே செல்லும் ஆற்றநீரிவிராரு புதிய
வலரிடைக்கண்ட திரௌபதி யதனைத் தேடித் தருமரது
கேட்டுக்கொண்டனள் அவள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற
இவ்வழியே வந்தேன் வந்தவிடத்தில் நின்வாலினாலித்தனை
நாழிகை இங்குநின்றவிட்டென் வாஸினைவிடக்கி பெனக்கு
வழிவிடுவதுடன் நினது ஸாஸந்நிதியுங் கேட்க விரும்பு
கின்றேனென்று நிகரணமாகக் கூறினாள். இம்மொழிகளைக்
கேட்ட ஆஞ்சனேயர் விமரிசச் சகோதரனென் றுணர்ந்து
புன்முறவதுடன் நீங்குல் முன்னம் ஆஞ்சனேயனென்ன
ஒருவன் பெயர்கறக் கேட்டேன் வாயுதேவ குமாரனாத
லால் நினக்குத் தகையதுமாகின்றான் அவனை ஒருமுறை
காணவேண்டு மென்று நினக்கும் விருப்பமிருக்கலாம்
அவனையான் என்று கூறினார். இம்மொழிகேட்ட மீமன்
அச்சத்தடதும் அடக்கத்தடதும் அடிபளிற்த அடி

யேன் தேவரீரை முறிப்பது ஆறிய குறைமொழிகளைப்
போதுத்தருள வேண்டுகின்றேன் சங்கரன் பூமுக கைலை
பையெடுத்த அசுரவீரனுடைய வார்ப்பிக்குத்தி பவணமூர்ச்
சிக்கச்செய்த திருவுருவம் இவ்வாறுதகன இருக்குமென்
ன்றபுகுகின்றேன் என்றான் அம்மொழிகேட்ட ஆஞ்சனே
யூர் நின்னை பத்தினி யகற்றுகின்றேனென்று நகரத்திராமன்
டலமர்ந்து இஷ்டபணியாக விளவிகப் பேருருவங்கொண்டு
நிமிர்ந்தனர் அதுகண்ட வீமசேனன் அஞ்சி அழமலரைப்
பிடித்துப் போதும் போதுமென்று கெஞ்சினான் உடனே
அவ்வுருவினைக் குறுக்கிச்சிறிய வருவுடனிருந்து வீமனை
கிருப்பாரத்தழவி என்னினையோப் நினக்கென்னு லாக
வேண்டுமென்கலை என்றனர் அதுகேட்ட வீமசைவரடிகள்
வணங்கிப் பாரதபுத்த நடக்குங்காலத்தில் என்னினையுள்
னான அருச்சுனனுடைய கொடியிடையி லுண்மையாக
எழுந்தருளி விளையாடக் சிவபெருந் கொள்ளுகின்றேன்.
நான் கருதிவந்த காரிய நிகழ்வெறுமாறு கருணைசெய்த
வேண்டும் என்று கூறிவணங்கினான் அவரும் அவ்வாறே
யாகுவென்று விமளித்துப் குபேரநகரமான அளகாபுரி
யிலுள்ள நந்தவனத்திலுள்ள மந்தாரமலரே னீ தேடிச்
செல்லும் புஷ்பம் இவ்வழிபேசென்ற லதனைப் பெறுவா
யென்று கூறிவாழ்த்தி யனுப்பினான். வீமதுறையணிந்து
அளகை நோக்கிச் சென்றான் இதனை,

அம்முனிவன் மொழிப்படியே வரம்பிகேட்க்கி.

யறன்முன்னர் தம்பியுந் யிரிவையோடு

மெம்முருந்தம்முதமா யிவையுங்காபு யினியகனி

யூடனருந்தி யிருக்கு நாளின்

மைம்முலெவா கனன்களை ஸ்ரீமேலம்பொன்
மலரொன்று தழன்மயின் முன்வீழச்
செம்மலரைச் செங்கண்மலர் தன்னுனோக்கிச்
செய்யயிலா கந்தேதத்திச் சித்தித்தானே.

இத்தமலருகணத்து மீன்றகோல வெழன்மயிரோ விரவிதிருக்
கரத்திலவையரு
ஈந்தமலரோவமுதிற் பிறந்தபாவை யமர்ந்துதாழ்வு மணிமலரோ
வவனிதன்னி
லெந்தமலருக்கருகக் கழலாமின்றித் தொகுமி தன்மணமே
யென்றுபோற்றித்
கந்தவகன்மைத்தனுக்குக் கனலோனப்ருக்கன்வருழைசென்றுவகை
யுடன்காட்டிச்சொல்வான்.

இம்மலருக்கொருமலரு வவனிதன்னி லெழரிவிலை யென்றிதழா
பிரத்தினியிக்க
வம்மலரைக்கைம்மலரிற்கொடுத்திடுதாக்கு மணிமலர்நீயெனக்கருன
வேண்டுமென்னச்
செம்மலையிற் றிகழ்ச்சிகரத் தின்மடர்வீமன் தெய்வமுணிப்புக்க
வடிறன் திருத்தான்போற்றி
மெய்ம்மலரைத் திருமுன்பு வைத்துநின்று வினவினா டுமெதிர்
வினப்பினானே.

ஆன்பலவுயியாமுரைப்ப தித்தப்பூவி னியப்பினாயும் பெருமையைபு
மியக்கந்தக்கர்
மன்புலியுளதன்றி வரம்பிலாத வாறுலெ டுததென்னின்
மத்துமுண்டே

உன்பிறஞ்ச் சிதனோடற் றெனினோடிய னும்பப்பதி
புருத்தொருபைத்தோலிகக்கீத
புன்பதனைக்கண்டறிவா ரில்லையென்றி பேடுநென் னாவரோமம்
பேச்சிலாதான்.

இயக்கப்பதி தனிநுன்தென் றிலுத்தமற்ற மிகுபுறக்கேட்
டொருகாலுமீறிலாத
வயக்கொய்வெஞ் சிவசனமும் வன்போர்வாகை மறத்தண்டும்
கரத்தேத்திமடத்தைநெஞ்சிற்
துயக்கமற விக்கனத்திற் றெய்வபோகச சாயிமலரளித்திவ
னென்றசொல்லிச்
சயக்காட முறுதறகட் சயிலின்ன சதாகதிமைத்தனு
மிமைப்பிற்றனிசென்றானே.

கைக்காற்றங் தெர்வைக்காற்று முச்சக்காற்றங்
கனமணி வரைபோல தன்னொகாச்சோதி
மெய்க்காற்றம் பார்பொழுது னுத்திலுள்ள
வெறுபெருந் தூவனைத்து பொழுத்தவீழ
வெக்காற்று முடந்தெழுந் துதிர்த்தகால மெனச்சென்ற
னினவனைக னெண்ணல் கோடி
செய்க்காற்றுஞ் சொழந்தான நிலவுகீசர் கோகாம்பப்
பகன்மலருஞ் செல்வ ளாடன்.

இலங்கைகைர் தன்னில்லித விராமதாத ளிகலரக்கன்
சோலையெலா மிறுத்த வானோ
னிலகிருலுங்க ளிரைகுலுங்க ளுத்தி லுள்ள
செடுத்தருக்கன் யாவையும்வே ருடனாராக்கி

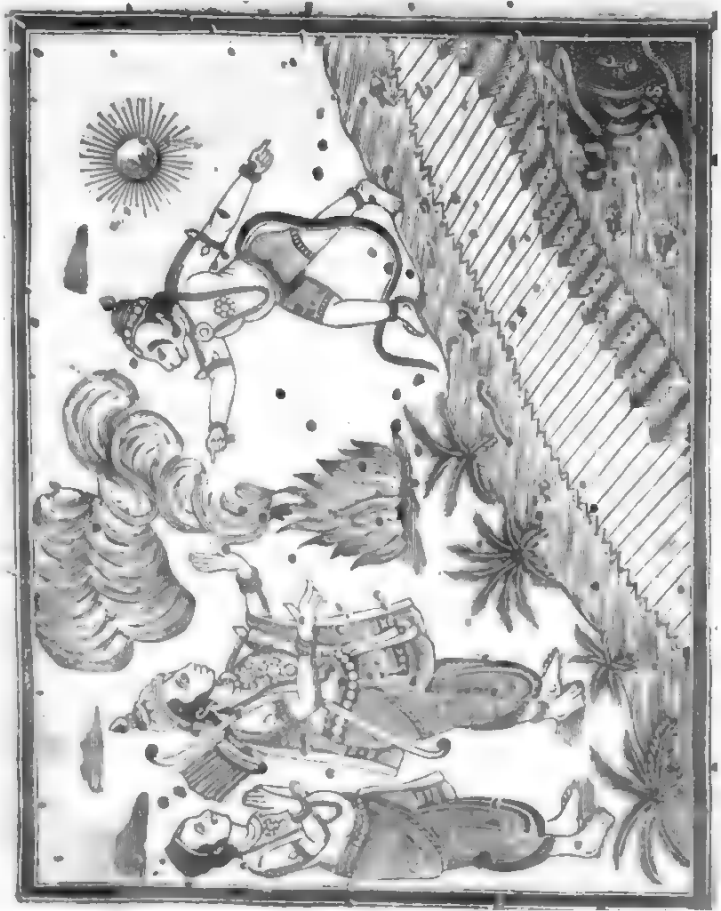
என்மடல்வீம் னிசுசத்திடு முன்ன
மொன்றியில் வேழுலகங்கொடு பீமாந்ரு
மன்றுதூள்புனை வாழைனைப்போ
னின் றுமிநீர்நனை வித்தமுழுள்ளான்.

மடியினதெல்லை பதத்தின தெல்லை
மடியின தெல்லையவ் வானினதெல்லை
அடியின தெல்லை யனப்பரி தென்னுன்
முடியின தெல்லை மொழிந்திட லாமோ

இந்திரசால மியற்றி னரைப்டீகான்
மைந்தொடு தொல்லையில் வழவுகொள் பொழுதத்
தேதமிலாயடி யேன்பிழை யெல்லாம்
புந்தியுறாது பொறுத்தரு னென்றான்.

என்பனவாதிசுளா லுணர்க.

National Library

பு. - வது.

சரசேதுத்வமிச பராக்ரமம்.

திருந்தெழிலமார்தாட்டைச் சேனவெழித்த வினிஞர்
பொருத்திரா டோறம்போற்றம் பொலிவு சேதப்பாங்கர்
விருந்தெனவெய்திரின்ற விசயன்றன் செருக்குமாள்
விருஞ்சர விரையையாய்த்த வனும் தடிகன்போற்றி.

(இ-ள்.) திருத்தமான வழகிய தேவகுலகந்திரைச் சி
வில்தெவ்வளவு என்று வேறுப்புந் ஞாய்ப்த் தேவர்கள்
வந்துதங்கியெப்பொழுதும் ததிகின்றவளம்பலவமைந்த
சேதுவினாகில் விருந்தின்கைப்போல வந்தவின்ற விசய
னென்பாது கருவமடங்கும் வண்ணம் அவனமைந்த சர
சேதுவினை யழித்த பூ ஆஞ்சனேயரது திருவடிகளைத்
தொழுவோமாக, ன-று.

விவரம்.

பாண்டவருள் நடுவென்குண் அருச்சுனனென்று பர
சன் சாரதியர லோட்டப்பட்ட தேருடன் வனத்தில் பற்
பலவிடங்களில் மிருகங்களை அம்புகளால் அழித்து வன
வாசிகளுக்கு இதுத்தை யுண்டாக்கினவனும் ஒருதினம்
நல்ல உச்சிப்பேர்திற் சேதுவென்னும் பெயரமைந்த புண்
னிய பூமிக்கையடைந்து மூத்தியானிக கடத்திற் கடலில்
மற்றைப லிடம்போல அலைமுள்ளிய வில்லாதிருக்கும் அழ
கினைக்கண்டு மகிழ்வுற்றிருந்தினன்.

அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ ஆஞ்சனேயர் ஒரு பிரமசாரி யுருஷுடனெய்திச் சேதுவை வணங்கி யுச்சிக் கடன் முடித்து அருச்சுனனைப் பார்த்து யாலுனென வினா விப் பின்னர் ஸ்ரீராமசரித மாடிமபிதிது, அவர் சேதுவினை துறையோச்சினை யின்வினதாகக் கட்டி, ராணைசங்காரந் செய்ததனை எடுத்துக் கூறியிருந்தனர். அம்மொழிகளைக் கேட்ட அருச்சுனன் மிகுந்த அகம்பாவத்துடன், ஐயேப் ப்ரவம் ராமச்சந்திரர் ஏனில்வளவு கஷ்டப்பட்டு சேது கட்டினாடி இக்கரையிலுள்ளவர்களை அக்கரைசேர்ப்பதற்கு மலைகளைக் கொண்டுதானா சேதுகட்டவேண்டும் அம்பினாலேயே சேதுகட்டலாமே அஃதிறுக்கட்டும் தும்மையின்ன ரொன்றறிய விருப்புகிறேன் என்றனன் உடனே யாஞ்சனேயர் தம்மையின்னவரோன்று கூறிச் சரத்தாறிகட்டும் சேதுவானது பேரார்வீரர்களைப் பொறுத்து நிற்குமோ என்றனர் அதற்கு அருச்சுனன் யர்ளிப்பாதி சரத்தா லினைகட்டுகின்றேன் அதனில் நீர் ஏறிப்பாடியோடிப்பாரும் தும்மால் எனதுசரசேது அழியுமானால் பூனாபிநூடனிரேன் எனது வில்லுடன் தீயில்லிழுந்து சாகின்றேன் நீரிச்சேதுவினை யழியாவிடினோவென்ன ஞாருதியான் நீகட்டுஞ்சரவனையை அழியேனேல் எனது வீரத்தையிழுந்து நினக்குக் கொடிய பட்டி யுனது சகாயத்தை விருப்புகின்றேன் என்றனர் உடனேபார்த்தன் சரசேதுகட்டினான் ஆஞ்சனேயர் அந்த அம்பினையிக் தந்து கைவிரலினிலழுத்தி மடமடவென வொடித்தெறிந்தனர் அதனைக்கண்டு வெட்கிய வீச்சுனன் பொருட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அங்குத தோன்றி மற்

நெருழ்முறையுஞ் சரணேது கட்டச்செய்து இருவருக்குந்
தெரியாது நாம் அடிபினின்று தாங்கி அருச்சுனை ரட்
சித்துநீ மாருதியோடு பங்கக்கலாகுமா. என்று ஆஞ்சனே
யர் பிரதாபங்களை அருச்சுனைக் குணர்த்தி அவனெஞ்
சுசத்திறழ் அருச்சுனை பகைவரோடு பொருவகாலத்தா
அவன் கொடியாடையில் விளங்கி அவனுக்கு வெற்றி
கொடுக்குமாறுஞ் செய்வித்தனம் பகவானேவர் திவ்வரத
செய்த அதனாழ் தனது அகம்பாவமொழிந்த அருச்சுனை
ஆஞ்சனேயரை வணங்கிப் புகழ்ந்தனன். இதனை

யத்ப் தாபக்ராமேணிலானிதயோஜனம்
பத்தியதிஸாகரேஸேது ஸ்தம்மாம்தவம்வித்திவாயுஜம்
ய்ருதாராமேணஸேதவீர்த்தம் சாமபூர்வம்க்ருததஸ்வயம்
கதம்தேவீசரஸேதம்க்ருத்வா காயிம்க்ருதாநி
அதுகாஹம்கரிஷ்யாமி சரஸேதம்தவாக்ரத:
தவம்தஸ்யோபநிர்ந்தயாநி குதவீவாத்ரயநாஸூகம்
யநிமன்ன:சரஸேதுஸ்தநி பஸ்திபயிதம்கவே
ஸிசாம்யத்ரானஸ்தயத்யதாபக்வணம்வத
மயால்தவாம்குஷ்பாரேணத் வத்ச்சே ச்சென்னலோபிநி:
தர்ஷித்வதத்வஜஸம்ஸ்தோஹம் தவலாஹாயயம்மாசரே
நிர்மயேசஸமஜாஸ: ஸேதம்த்ருடநாம்கே
தமஸேதம்மாருதிம்த்ருஷ்ட் வாரீஜ்ஜ்ஞாநுதிரேகுத்ப்மாத:
அசரோந்ஸாகமேன்னம் கணமாந்ரேணலியா.

என்பனவா திகளா அணர்க.

நச-வது:

தும்புரு நாஃர த கருவ பங்கு
பூராக் கிரமம்.

தும்புருமூலகத்தி லிசையின்மிக்க மாருமெமக் கிணையின்றென்
தகந்ததாங்கி

வெம்புமனத் துடன்கலாம் வினைத்துச்சிறி வினையுடனருகெய்தி
வீறியேரார்

செம்பதம நிகர்முகத்தாய் நின்னையன்றித் தெரிபவாரொமதுதிந
மெனினின்ற

தும்புருநா ரதர்செருக்கை யிசையின்மய்த்த தாயவழிவனுமனடி
தொழுதவழுவாம்.

(இ-ள்.) கடல்குழந்தவுலகத்தில் இசையில் வல்லவர்கள்
'எம்மிதுயர்ந்தா ரெவருழிலரெனச் செருக்கெய்தி ஒருவ
ரொடொருவர் கலாய்த்துச்சிறி வினையுடன் தமதருகி
லெய்தி பிறமாப்புடன் அழகுமிக்க செவ்வியதாமரையலர்
போன்ற முகத்தினையுடையார் நின்னை'ன்றி யெமதுதிநர்
தெரிந்துவாப்பா ரெவரெனின்ற தும்புருநாரதர்களின்
செருக்கை யிசைபாடி மாய்த்த தாயவழிபடி வாஞ்சனைய
ரொடொருவர்புலர்களைத் தொழுது வாழ்வோமாக, எ-று.

விவரம்.

உயவேதங்கள் லொள்ளுப் பிளங்கும் கந்தருவ வித்
தையின் மிக்க வாற்றல்பெற்ற தும்புருவும் நாரதனும் ஒரு
காலத்தில் இசைதூவின் முழுஅறிவும் பாளே உடையேன்

அனுமத் பராக்கிரமம்

உள

யானே உடையேன் என்று செருக்கும்றி யொருவரையொருவர் மதியிராகி நம்மிருவரி துயர்த்தவன் இன்னவனென்றாகுவல்லவன் குரியசெய்யனான் ஆஞ்சனையினை தக்கவனென இருவருமாகை நியமானத்து ஆஞ்சனையரிருக்கு மிடத்திற் சென்று தங்கள் வாலாற்றையுரைத்து இருவரிசை வன்மையையுமளந்து கூறுமாறு கூறினார்கள் இவர் வாய்மொழி கேட்ட ஆஞ்சனைய புன்னகையுடன் வீணையினை யொருகற் பறைமீது வைத்திசையை மிழற்றினர். உடனே கல்லானது நன்றுருகியது உருகிய கந்திரையுள் வீணையை யழுத்திவைத்தனர் சிறிதுநேரத்துட் கல்லிறகியது உடனே அவர்களை பார்த்து இரைநூல்வல்லீர் இவ் வீணையை தம்பாடல்வன்மையால் எடுமி நென்றீனர் உடனே இருவருள்பாடினர் கல் உருகிற்றிலது என்செய்வார் நனி நாணமுற்றனராகி ஆஞ்சனையோ நீவின்பாடி வீணையை இளக்கிக்காட்டி வேண்டுகின்றோமென் மீட்டும் இசைபாடினர் கங்கைக் கல் உருகியது வீணையை எடுத்து வெளியில் வைத்தனர் இதனைக் கண்ட தம்புருநாரதர்கள் தஞ்செருக்கடக்கி வானாபோயினர். இதனைத் தங்க கெடுங்கிரி யின்கண் முரண்படு தம்புரு நாரதஞர் சொல்லிய வீணையின் வல்லப மோதினர் சொல்லே யடைத்திடுகான் அங்கிசை பொங்க யங்கொடு பாடி விடுத்த கருத்தலிலே அனும விருத்திய சமயமு முக்கிசை யாலிரு வீணையுநீர் இங்கெடு சென்ன மயங்கினர் பாடி யெடுத்திடு மாநிலராய் எத்தை பகர்த்த தெத்தை யகத்தை யிரத்தென் வாயிடையோர் தங்கிசை பாடி வீணை யளித்தது தலோ தாலேலோ தரைபுகழ் திரிதேத் திரமுன மாருதி தாலோ தாலேலோ.

என்னுமிது போல்வனவற்றா அனந்த

உரு வது.

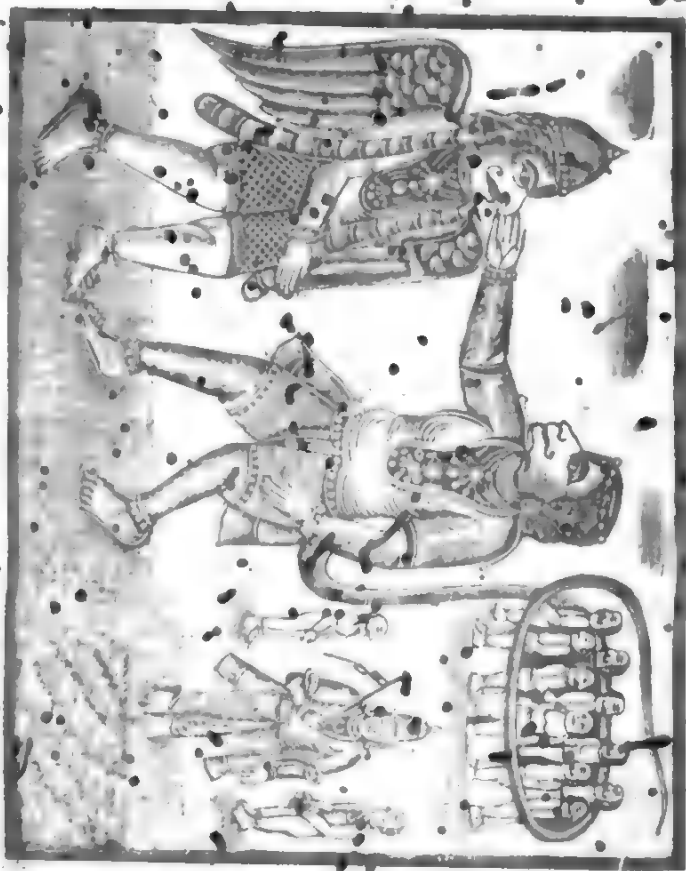
கருடகர்வபங்கி புராக்கிரமம்

திக்கிலா ரிணையெற்கெனைச் செருத்தடைத் திருத்தவந்தப்
பங்கிளா யகிணவாட்டிப் பலன்செருக் கிணைப்போட்டி
கருடகர் வதுவிண்ணேசை கனிதுடைத் திலங்கநின்ற
பொக்கிலா வனுமன்செய்ய புங்கீழ வடி கன்போற்றி.

(இ-ள்.) எட்டுத்தொகையும் எனக்கிணையானல் ரெவரு
மிலரென்று செருக்கூற்றிருந்த 'வந்தப் பிச்சிராஜனான
கெருடனது கெருவத்தைப் பங்கஞ்செய்தவரும் பலரீம
துடைப அகந்தை பெருந்தவரும் விண்ணிற் படிந்து
துகினைத் துடைப்பதுபோல விலங்கிந்து விளங்கநின்ற
குற்றமற்ற வாஞ்சனையானு ஷிசுந்விய் தாமரை மீளரை
யொத்த கழலணிந்த திருவடிகட்கு கம்ஸ்காரம், எ-று.

வி வ ர ம்.

ஒருதிலம் பலராமன் அகம்பாவத்தால் மூடப்பெற்
றக் கிருஷ்ணப்பகவானப்பாட்டுத்து எனத்திணையாக வெவரு
மிலரென மிகப்புதழ்ந்து கிறிச் செருக்கிழிருந்தான் மற்
றொருதிலம் கருடன்வந்து என் புயக்கன் மிகுந்த திணை

வுடையனவாக விருக்கின்றன தங்கள் பகையாளர் எவ
ரேனுமிருந்தர் லவர்களொடு பொருது என்றோட்டினைவை
நீக்கிக் கொள்ளுவெனென்று செருக்கிக்கூறினன். அதற்கு
பூநீருஷ்ணமூர்த்தி இப்பொழுது பகைவ ரெவருமில்
புகைவர் யருங்காலத்தி லுன்னை யழைப்பிக்கின்பே ரென்
றனர் உடனே கருடன் விடைபெற்றுச் சென்றனன் பின்
னாக் கண்ணபிரான் இவ்விருவருக்கு முண்டாயுள்ள கர்
வத்தை யனுமாரைக் கொண்டடக்கக் கருதி நாரதரை
யழைப்பித்து உபாயமாக ஆஞ்சனேயரை இங்கே யழைத்
துக்கொண்டு வரவேண்டிமென புவரும் அதற்கிணங்கிச்
சென்று ஆஞ்சனேயரைக் கண்டு இவ்வசனங்கூறி தீர்த்த
யாத்திரையாக மேற்சமுத்திரக் துரையையடைவ வக்கட
னடுவன் சொர்ணம்மமான கோபுராதிகளோடு கூடின
நகரமொன்றைக் கண்டி இலங்கையினுஞ் சிறந்ததாகக்
கடனடுவன் விளங்கு மிக்தூய் யாதொ நாரதரை யனு
மார்கேட்க வவர் இது துவரையை இதன் அரசன் பலராம
னென்றனர்.

அதனைக்கேட்ட ஆஞ்சனேயர் மிகுந்த ாபத்து
டன் எங்கள் ராமன் வெறுராமன் இவன் பலராமன் இவ
னுடைய பெலத்தை யானளந்து விடுகிறேன் பலவென்று
மிரண்டெழுத்தை யெடுத்துவிட்டால் சும்மாவிறேன்
என்று கூறினான். இதுகேட்ட நாரதர் நான்சென்று இந்த
விஷயத்தை அந்தப் பலராடீனிடம் உரைத்தவ ன்பிப்பிரா
யம் அறிந்து வருகின்றேனென்று துவரையைப்படைந்து

(அனுமத் பரங்கிரமம்.)

உதவி

ஆஞ்சனேயருடைய அபிப்பிராயத்தினை யுரைத்ததும் பல்
 ராமன்திக கோபத்துடன் கூரைக்கூசனியங்களுடன்
 போர்க்கோலங்கொண்டு சூத்திரியுபின்சமுத்திரதீரத்தை
 யடைந்து ஆஞ்சனேயரை மதியாகப் பொருது அவர்
 கிரிற் கட்டுக்கீழ் சமுத்திர கடுவனுள்ளு ஒரு பாரை
 அத்தறவிழுந்து கருவமொழிந்து மெல்லென வெழுந்து
 தவிரகை யகடகை ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் ஆஞ்
 னேயரால் தான்டைந்த அபசயத்தை யுரைக்கலுவர் யானி
 அவ்வாஞ்சனேயரை யடைந்து உமது உண்பராகச் செய்து
 வைக்கின்றேனென்று உதரப் பலாமலூர் அந்தப்புரத்தைக்
 கனுப்பிப் பின் கருடனை வினைத்தனர் உடனே கருடன்
 விரைவாக வங்குத்தேவாந் திவனங்கு நீகடற்கரையில் வந்தி
 ருக்கும் ஆஞ்சனேயனை இவன் அழைத்துவருதி பென்ன
 புறமா கருவத்துடன் அதிவிசுவாக ஆஞ்சனேயரிடம்
 வந்து மரியாதையின்று நிகழ்க்கை என்னுடன் வாடா
 வென்றழைக்க அதனை நிறுங்கும் பிபரும்போருண்டா
 கிக் கருடனை யுஞ்சனேயரை வன்றயுதைத்து மரணமூர்ச்
 சையடையும்படி செய்தான் கருடன்க்கு நின்றும் தவா
 ரகையடைந்து பகவாண் வணங்கிப் பணிவுடன் ஆஞ்ச
 னேயரது பராகிரமத்தினை யுரைத்துத் தன்கருவமடங்கி
 திறதும் கருடனேயின் தோளிலுண்டாயிருந்த தினைவு
 ஒழிந்ததோ நியனுமரின் மரியாதையுடன் அழைத்திருந்
 தால் வந்தேயிருப்பான் இன்னொருமுறை சென்று ஜானகி
 ஸ்மேத ராமச்சந்திரர் அகிழக்கின்றாரெனப் பணிவுடன்
 சொல் வருவானென அவ்வண்ணமே கருடன் அனுமாரை

யழைத்துவரச் சென்றவுடன் தான் ஸ்ரீராமனாகித் தனக்கு
 மிஞ்சிய கற்பனையில்லையென ஹிருந்த சத்தியபாமை
 யழைத்து கற்பிற்சிந்தவீள, ஸ்ரீராமநாதராமனாகி வருக்
 கொண்டு 'பிற்கின்றுன் நீ சனகபுத்திரியின் உருவந்தாங்கி-
 வருவாயாகவெனத் தோபிராட்டியின் உருவினையடைய
 வழற்றலற்று சத்தியபாமை 'கருவமடங்கிய பின்னர் நுக்
 கினி தேவியைச் சோபிராட்டியாக வரச்செய்து கொலு
 மண்டபத்திலிருந்தனர். கருடனும் மரியாதையாகவுழைக்
 கப்பெற்றதனால் தவறையடைந்து ஆஞ்சனேயர் ஸ்ரீ
 ராமச்சந்திர மூர்த்தியையும், சோபிராட்டியையும் வணங்கி
 மகிழ்ந்தனர். கருவமொழிந்த கருடனும் ஆஞ்சனேயரு
 டைய பராக்கிரமத்துத மெச்சுத் தன்னிடம் சென்றனன்.
 இதன் விளிவாக் கருடகருவபங்க முதலிய நூல்களிற்
 காண்க.

புது - வது.

ஜலபான பராக்கிரமம்.

இன்னாருள் ஸேத்தியென்று விரத்தவர்க் கனுபவிக்கத்
தன்னருட் டேவையேன் டெ சகவந்தன் மனக்காய்கே
முன்னவன் மொழியின் வண்ணம் மூர்திர்த்தபதிதன்னை
தன்னருட் டடக்கிவிட்ட தயாரிதி சரணமேற்றி

(இ-ள்.) இன்ப அருளைச் சரப்பாயாகவென்று கேட்
பிரத்தவரின் பொருட்டு அனுபவித்துச் செய்யும் லண்ணம்
தந்து இஷ்டதெய்வமான ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியை
இரத்த வேண்டிய சகவந்தர்பொருட்டு தாரகநாதனுக்கி
ளைப்படி பிரவாகமாகவந்த வாழ்நிலை உள்ளத்தினைப் பானஞ்
செய்துப் பின்னர் வெளியில்விடத்த கிருபைக் கருப்பிட
மான ஆஞ்சனையரது திருவுடிசைக்கு நமஸ்காரம், எ-று.

விவரம்.

உடதேயத்தில் தபதிநதிக்கரையிலுள்ள வளம்பொ
ருந்திய பேரடாவில் அந்தணர் குலதிலகராய ஸ்ரீராமநாம
ஸ்மரனை செய்வதற் குறையுடையவராய ஜஸுவந்தரென்
றொரு பாகவதோத்தமர் இருநூர் இவர் தாமின்புறுதுவ
கின்புறுவதெனக் கருதுக ஆருத்தினராதலால் தயிழாதி
புகுமனைவரையும் ஸ்ரீராமபக்தியினைபுடும்படி செய்தனர்

இங்கனமிவரிருந்த காலத்தி விவரிருக்கு முருக்குக்
கருகிலுள்ள தபதிநதியி டெபருவெள்ளமுண்டாகி அதினால்
ஊர் அழியுமிகையதற்க்க் கண்ட ஜாங்ககள் இதனைத்
தெய்வந்தான் தடுக்கவேண்டும் இங்கே தெய்வகடாவி
முடையவராக ஜஸுவந்தர் இருக்கிறார் அவரிடஞ் செல்
வோமென் ஊரினரனைவரும் ஒருங்கு திரண்டுசென்று ஜஸு
வந்தரை நோக்கி ஐயா ராம்தாசரே ரீராமநாமஸ்மரனை
யிவிருக்கிறீர் ஊரோ வெள்ளத்தா லழியப்போகிறது ராம
பிரானது கருணையையுடைய நீர் இந்த ஆற்றுவெள்ளத்தா

அனுமத் பராக்ரீரமம்

௨௧௩

ஹரத்யாத வண்ணம் செய்யவேண்டும் நாங்களைல்லாம்
மிகவும் பயப்படுகின்றோம் ராமநாயகம்மா செப்புலர்களுக்
குத் திங்குநேரிடாது தாங்கள் சொல்லுவதை நம்பி நாங்
கள் இருக்கின்றோம் தயவுசெய்யுமின்று உர் ஜனங்களனைவ
ருமாக உடையுபதைக்கட்ட ஜஸுவந்தர் பூரணச்சந்திர
மூர்த்தியையுத்தேசத்து ஜகதீசர் ஜானகிரமண தாசரோ
ளன்னை விவரஞ்சனங்கள் அவமதிக்கிறதவண்ணம் இவ்
வாற்றாரை மீதப்படுத்தி ரகசிய வேண்டுமென்று பகவர்
சரணாவந்தத்தி லீபெட்டவராய் நின்றனர் அப்பொழுது
அசுரீரியானது தாலு அஞ்சந்த அஞ்சனையர் இந்தப் பிர
வாகரீரைப் பாணஞ்செய்து கதியின் கோபத்தை யடக்கு
வார் அவரது வக்கிரகொண்டை ஆற்றுவெள்ளத்தி னெதி
ரேகொண்டு வையுங்களைன்றுகறியது அதுகேட்ட ஜஸு
வந்தர் ஜனங்களைப் பாணத்து நண்பர்களை எம்பெருமான்
ஒரு அஞ்சனையர் திருவருவை ஆற்றுவெள்ளத்தினெதிரே
வைக்க உத்தரவளித்தனா வந்தனர் ஜனங்கள் உடனே
ஒரு குடிசையா விக்காகக்கை ஆற்றரிருக் கெதிரே
வைத்தனர் உடனேராமரோது அணைய நிறைவேற்றும்
அஞ்சனையர் அங்குத் தோன்றப் பேருருவுட னாற்றரி
னெதிரே நின்ற பிரவாக ஜலமண்ததையும் வற்றக்குடித்
தருளினர் இவ்வற்புதச் செயலினைக் கண்ட சகலங்கள்
சரியமடைந்தார்கள்.

நான்குநாட்கள் கழித்துக் கல்குமதியினி இந்த உண்
மையையறியாது விக்கிரகம் நிராகரித்துமேவந்து நிராக
ரஞ் செய்தவுடனே அர்ச்சுநாயியான அஞ்சனையர் நாடி
விவ்வுழிநீரைக் கீழ்விடக்கண்ட அகவருக்குங்கி அஞ்ச
னையரைப் பிரவாகத்தித்து ஜஸுவந்தனரைத்துதிக்க வெள்
ளம்பின்றது இங்கலியுக் பரீரங்கிரமங்களிலொன்று இதன்
விரிவை பந்தலிலாமிருதி கிரந்தங்களிற் காண்க. . .

19 - வது.

யலன்ராஜ கருவபந்த பராக்கிரமம்.

சுருமலர்ப் பொருட்டெயி னான்முன் முதலதேவர்
செருமல மென்வாழ்த்துத் தேவர் கையன்மாட்டு
புருமிட ரலெப்பற்பல் புத்தரு வெய்தந்தில்லி
ஊடுபரை படக்கியாண்ட வள்ளரு எந்தென்கவப்பாம்.

(இ-ள்.) விளங்காநின்ற தரிசுமலரி னடுவிலிருக்கின்ற
பிரயன்முதலிய தேவர்கள் எங்களுக்கு ஞானங்களைமொழி
பென்று துதித்து வாழ்த்துகின்ற திருமுகன் மனாளைக்
கடியவதாய் விளங்கிய தளசிதாரரிட முண்டான காவற்
றுன்பமொழிய அனேகமான புதியபுதிய வருவத்துடன்
தோன்றி தில்லியிலிருந் திருட்டாண்ட அருபரென்றும்
பவனராசன் படக்கியாண்ட கவாமியான ஆஞ்ச்னேயரது
திருவடித்தாமரைகளை இருதயகரிலத்தில் வைத்துத் துதிப்
போமருக, எ-று.

விவரம்.

அஸ்திபுரிபிற் பிரயன்முதலத்தில் சிறந்து கல்லியநி
வொழுக்கங்களி லுயர்க்கிருந்த ஆத்மராமன் என்னும்
அந்தனர் புதல்வனாய் தளசிதாசன் என்னும் பிரசித்த
நாமந்தாங்கிய ஸ்ரீராம பக்தரானவர் கரிந்தேசத்திலிருந்த
காலத்துப் பகவத் கீடர்க்குத்தால் நடந்த சில அற்புதச்
செயல்களால் பெருமையுள்ள தில்லியிலிருந்த பவனராஜ
னை அருபரென்பவன் காகியின்றுய் இவரைத் தில்லிச்
கன்றப்பித்தி ன் இறந்தபுருஷனைமுப்பிக் கொடுத்தல்
முதலிய காரியங்களைச் செய்திராம அவ்வாறு எந்த ஆதா
ரத்தைக்கொண்ட செய்திபென்று கேட்டான் அதற்குத்
தளசிதாசர் அரசனே ஜதல்வாமியான் ஸ்ரீராமபக்தி
மூர்த்தியின் தயவினால் செய்தேன் என்றனர் அதன்கேட்ட

அகுபர் அந்த ராமபத்திர முர்த்தியை நான்காண விரும்புகின்றேன். எனக்கவரை நீர் காட்டிவரைக்கு முன்புமையிந்தச் சிறையிலடைக்கின்றேனென்று துளசிதாசனைச் சிறையிலடைத்து வைத்தான்.

துளசிதாசநாராயணமுர்த்தியைத் தியானித்த ஜாஜகரமண கருணாகர யவனாசன் தோரரைக் காட்டச் சொல்லுகின்றான் யானென் செய்வேனென்று அமுலிவிட்ட வெண்ணெய்ப் பிராவைபோல் உள்ளமுருகத் துதித்தனர் அதகேட்ட பக்தபராதினரின் பகவான் அசீரி மொழியில் அஞ்சந்த நமதரணேயரை நீ தியானஞ்செய் அவர் அவ்யவனராசனகந்தையை யகற்றவாரெனக் கட்டளைவிட்டனர் அம்மொழியிட்டுத் துளசிதாசர் ஆஞ்சனேயரைத் துதித்தனர் அபிவந் தண்ணதிசே நோன்றி என்னைத்தனை, பொன்றனர் துளசிதாசர், ஆஞ்சனேயரடிமலர்சின் வணங்கி அகுபரின் அகந்தையை யடக்கினன் இரகசித்த வேண்டுகின்றேனென்றனர் ஆஞ்சனேயர் அவ்வாரேயாகுவென்று கூறிமறைந்து அனேகமாயிரம்பெரிய வானரவுருவர் தாங்கித் தில்லந்தகாத்துட் பிரவேசித்துச் சனங்களை அச்சுறுத்தியும் மூட்டகூட கோபுரங்களை வழித்தும் பல உபத்திரவங்களைச் செய்தகாலத்தில் நகரமாந்தர்புலவகைசாக விரைந்தவரின் வருகையைத் தடுக்கமுயன்று கழல் தழிகள் முதல்புவைகளால் வானரங்களை யடித்தனர் அவைகுதிரிகல் சிறுத்த கற்களைப்பிடித் தவாக்ணம் தோன்றும் தன் வயிற் பிடுங்கியடித்தும் அவாழனைச் சிறுநித்தன இதினால் தில்லந்தகாத்தில் பெருங்குழப்பமுண்டாகி யிரைவரும் புயமடைந்து ராசாவான அகுபரிடஞ்சென்று மன்னவனை உலகிலெங்கு முண்டென்று கேள்வியுறாத பெருங்குரங்குகள் இந்நகரில் அனேகமாயிரமாகப் புருந்து இந்நகரின் பெரும்பாகத்தை யழித்தன இச்செ

யல் துளசிதாசரைச் சிறைப்படுத்தியதா லுண்டாய்மொன்ச்
சனங்கலிற பவர் தொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களே என்றனர்.

அவர் வாய்மொழிகேட்ட அருபர் அரவீர சிறைச்
சோலயிலிருத்திய துளசிதாசனை யழைப்பித்து இஃது
என்னை இரத்தரி னென்றுவினவாத புதுமைபாகப் பெருங்
குல்குதளவந்து தொந்தரை செய்கின்றனவே யெனறான்.

அதுகேட்ட துளசிதாசர் சக்கரவர்த்தி திருமகரை
ரான பூராமபிரான் காரைசேனை பன்னேருவுடையவர்
அவரை யழைப்பித்தற்க் காட்டுமாறு உரைத்தனிரன்றோ
அவ்வெவர்கள் பெருமாள் வருவதற்குடையாளப் புலன
ரங்கள் வரத்தொடங்கின அனேக பூரிரமாதவள்ள இரத்த
வானரங்களுக் குஞ்சுகின்றீரே பெருமாள் எழுந்தருளு
முன்னம் எழுபதுவெள்ளமென்று கூறுமனேகங் கோடி
வானரங்கள் வரவேண்டுமென் இப்பொழுது வந்துள்ளன
அவ்வானர்கேடிலின் மிகவுஞ் சிறியன இனிப்பெரியனவா
கிய வானரங்கள் வருமென்று கூறினார்.

அது கேட்ட அருபர் உள்ளேநில்கித் தயவுசெய்து இசை
தூங்குகளைப் பேரகச்செய்தனம் எனக்கு ராமனைக் காண
வேண்டுமென்றிருந்த விருப்பு மாழிந்தது என்றான் அப்
பொழுது துளசிதாசர் அருபர்வினை விட்டுவிடுமென்றான்
அவனுமவரைச் சிறையிலின்றம் விடுத்த உயர்ந்த மரியா
தைகளைச் செய்தான். அவரும் பூஞ்சேனைகளை மனநிற
றியுடனாித்து எனகிடுக்கண் ஒழிந்ததேவரீர் இனிஇரத்த
கரத்தினை யழிந்தா யுண்டா மென்றே யுடைய கொணர்னர்.
அவருமவர்கேற உருமறைத்துசென்றனரவனசக்கரவர்த்
தியும் பாகவதரிடப் ஒரு பெருமதிப்புனைவத்துச் செருக்
கொழிந்திருந்தனன். இதுவுந் கலியுகசரிதம். இதன் வா
வாற்றினைப் புத்தியசய மூதலிற் றுண்களிற்காண்க.

அனுமத பராக்கிரமம். 226

உரு - வது

யவனொலயபேதன பராக்கிரமம்.

ஐரீசீரண மொன்தே சருவகைப் பிறழிப்பென
மோதலு சூழ்ந்தமுத்தி முழுக்கரை யேழற்கென்ன
ஆதாமிகுந்து போற்றமிழைரை யகந்தபோலிவாய்
கீதகர் புலு யாழ்வினி பெயர்ந்தித்தி பெருமபோற்றி.

(இ) இவ்வுருவகையான பிறவிக்கடலின் பேரலையிலகப்
பட்டுத் தமொருது முத்திபென்ன முழுக்கரையின் பனை
தற் கேதுவாகவுள்ளது பரிஹரி சரணாயிந்த ஸ்மாரணியே
பென்னு! ஐயம்புமிக்கு ஸ்ரீபகவாணத் துதித்த பாக்கிதோத்
தமகாத் தெரிந்தரை மெய்த பிதர்ககாத் தனுக்கதின்
கோலிப பகழித்தவர்களை படக்கெய் சிறந்த பெருமானே
உமக்கு நமஸ்காரம், எது.

வி ரு ம்.

உத்தவ தித்தனூரென்றெரு பாகவதோத்தமர் தாக
நாம சேவர்த்தனம்பாடி காமகிப்புலவாய் தமது நகரான்
தாருருக்குச் சென்று தூரத்தினுள்ளு டேசர் ஐயனுழிற்
சென் நங்குள்ளாருக் கிவ்வுருவகையான
கதா காலசேஷபுருஷபுருஷவரு நான்டன ஸ்ரீராம
நாமபுச்சலங்கித் திவ்யஞ் சிவப்பயிற் புகழ்ந்திருநிலை
ருதினம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை புச்சலமாத் தீர்வலம் வருத
லுக்கண்டித் தனுக்கரன் கோத்தடன் அவர்களை புபத்
திசவித் துச்சலத்தாநிதித்தினர் அதனால் தரர்கள் ஸ்ரீ
வருத்தமமைந்தார்கள் இவ்வே புருசனேயர் நடுநோபத்

